

Bu yıl umutlu olmak için çok sebep var

İSMET BERKAN

Türkiye / 03/01/2010

Bir yıl önce, 2008 bitip 2009 başlarken 'Lanet yıl sona erdi' demiştim ama 2009'dan da çok ümitli olmadığımı yazmıştım.

Bir yıl önce, 2008 bitip 2009 başlarken 'Lanet yıl sona erdi' demiştim ama 2009'dan da çok ümitli olmadığımı yazmıştım.

Oysa şimdi, 'Bir lanet yılın daha bitmesine' sevinirken, 2010'dan umudumu gizlemiyorum.

Neden bu yılın geride kalan iki yıldan daha iyi olmasını bekliyorum?

Daha çok siyasi sebeplerle.

Türkiye iki önemli konuda farkında olarak veya olmayarak 2009'un moda tabiriyle 'açılım' yaptı. Bu açılımlardan birini çok konuştuk: Kürt açılımı veyz demokratik açılım. İkincisi ise hiç konuşulmadı ama bence o da yola çıktı: Hukuk devleti ve hukukun üstünlüğü açılımı.

Bu iki açılımın da artık geri döndürülmez olduğunu düşünüyorum. Ne yapılırsa yapılsın, gerek demokratik açılımda ve gerekse hukuk devletine doğru gidişte cin şişeden çıktı, onu artık yeniden o şişeye tıkmaya imkan yok.

Demokratik açılımla başlayalım: Meselenin temelde bir eşit vatandaşlık, eşit haklar meselesi olduğu genel kabul gördü. Bu kabulü terse çeviremeyiz, Kürtlere (veya talepte bulunacak diğer etnik-kültürel kesimlere) 'Tamam ama siz daha az eşitsiniz' diyemeyiz artık.

Oysa geçmişte bunu diyorduk.

Bundan sonrası o eşitliğin kademe kademe her kesimde kabul görmesi ve içe sindirilmesi meselesidir ve esasen siyasetçilere olduğu kadar medyaya da bu içe sindirme sürecinde büyük görev düşmektedir.

2010'dan ümitli olmak için bir sebep bu. Demokrasinin bir insan hakları boyutu da olduğu, kimliklerin savunulmasının, bir kimliğe sahip olmanın en temel demokratik haklardan biri olduğu basit gerçeğinin kabul edilmiş olması yani...

İkinci açılım konumuz ise hukuk devletine varmakla, hukukun üstünlüğünü ve egemenliğini kabul etmekle ilgili.

Dikkat edin, Türkiye'yi derinden sarsan soruşturmalar ve kovuşturmalar yaşanıyor ülkemizde. Daha da yaşanacak.

Bütün bu soruşturma ve kovuşturmalar medya tarafından da biraz da fazla yakından izleniyor. Ve bunların hiçbirinde, en tartışmalı olanlarında bile, savcıların o konuya el atmaya yetkilerinin olmadığını, o konuyla ilgilenmenin bir savcının boyunu aşacağını söyleyen

tek bir kişi ya da kurum olmadı.

Bu, hukukun üstünlüğü söz konusu olduğunda, ülkede herkesin ve her kesimin o üstünlüğe boyun eğmeye hazır olduğunun göstergesi, başka bir şeyin değil.

Nedense herkes polisin üzerinde duruyor ama aslında bence savcıların üzerinde

durmak, savcılık kurumunu, bu kurumun bağımsızlığını veya bağımlılığını, bu kurumun kendi başına inisiyatif alırken nasıl davrandığını vs. tartışmak gerekir. Çünkü aslında

hepimiz biliyoruz ki, ülkeyi sarsan soruşturmaları polis değil savcılar yürütüyor, polis ise savcıların emrinde.

İşte bu yetkinin tartışılmazlığı meselesi sayesinde hukuk devletine ve hukukun egemenliğine doğru giden yolda önemli bir ilk adımı attığımızı düşünüyorum.

2010'dan ümitli olmam bundandır, başka şeyden değil.